

ضوابط حاکم بر بررسی اسناد در حقوق اعتبارات اسنادی

مهسا لسانی* - دکتر سعید شجاعی ارانی**

چکیده:

اعتبار اسنادی که از آن به عنوان شریان حیاتی تجارت بین الملل یاد می شود، به دلیل ویژگی های منحصر به فرد خود در زمره رایج ترین روش های پرداخت و تأمین مالی در معاملات بین المللی قرار دارد. در عملیات اعتبار اسنادی، پرداخت وجه اعتبار منوط به ارائه اسناد منطبق از سوی ذی نفع، بررسی اسناد از سوی بانک و تشخیص انطباق آنها می باشد که مرحله بررسی اسناد در تحقق عملکرد اعتبارات اسنادی و وصول وجه اعتبار نقش کلیدی دارد. بانک ها در بررسی اسناد از قواعد و الزامات معینی پیروی می کنند که می توان آنها را زیر عنوان اعمال مراقبت معقول، بررسی ظاهری اسناد، زمان مقرر جهت بررسی، هماهنگی میان اسناد، اسناد و اطلاعات اضافی و شروط غیر اسنادی دسته بندی نمود. بدیهی است که تبیین دقیق موازین و ضوابط حاکم بر چگونگی بررسی اسناد توسط بانک ها با هدف کاهش ریسک معاملات و تثبیت جایگاه نهاد اعتبار اسنادی از اهمیت بسزائی برخوردار است و سبب می شود که ذی نفع با مشکل عدم پرداخت غیرموجه، متقاضی با مشکل پرداخت غیرقانونی و بانک های متعهد با مشکل عدم امکان بازپرداخت وجه روبه رو نشوند. در این نوشتار، نویسندگان می کوشند با تکیه بر مقررات یکسان اعتبارات اسنادی، رویه های استاندارد بانکداری بین المللی، نظرات و تصمیمات اتاق بازرگانی بین المللی و آرای برجسته رویه قضایی به برخی ابهامات و معضلات موجود در این حوزه پاسخ دهند.

کلیدواژه ها:

اعتبار اسنادی، ارائه اسناد، ضوابط بررسی، شروط اعتبارنامه.

مجله پژوهش های حقوقی (فصلنامه علمی - ترویجی)، شماره ۴۲، تابستان ۱۳۹۹
صفحه ۱۸۱-۲۰۶، تاریخ ویرایش: ۱۳۹۷/۰۳/۳۰، تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۰۴/۲۸

* کارشناس ارشد حقوق تجارت بین الملل، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران، نویسنده

Email: mahsa.lesani@gmail.com

مسئول

** استادیار گروه حقوق اقتصادی، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

Email: said.shojaei@gmail.com

مقدمه

عملکرد اعتبار اسنادی درخصوص ارائه^۱ و بررسی^۲ اسناد غالباً سه مرحله مستقل اما بهم‌پیوسته را دربرمی‌گیرد. نخست، ذی‌نفع^۳ اسناد تصریح‌شده‌ای را که وجه اعتبار درمقابل آنها قابل دریافت می‌باشد، به بانک تعیین‌شده^۴ (اعم از بانک تأییدکننده^۵ یا غیرتأییدکننده^۶) ارائه می‌دهد. سپس، بانک تعیین‌شده‌ای که موافقت خود را اعلام داشته و اسناد ارائه‌شده را از ذی‌نفع دریافت و اقدام به ایفای تعهد اعتبار^۷ یا معامله^۸ آنها نموده است، جهت بازپرداخت مبلغ پرداخت‌شده، اسناد را به بانک گشاینده^۹ (یا بانک تأییدکننده) ارسال می‌نماید. در مرحله آخر نیز بانک گشاینده به‌منظور دریافت بازپرداخت، اسناد را به متقاضی اعتبار^{۱۰} که تسهیلات اعتبار اسنادی به دستور او فراهم گردیده‌اند، تحویل می‌دهد. در هر یک از مراحل مذکور، بانک طرف ارائه موظف است پس از دریافت اسناد، آنها را به‌منظور تعیین انطباق^{۱۱} یا مغایرت^{۱۲} با مفاد و شروط اعتبار و در پی آن، پذیرش یا رد ارائه بررسی کند. قواعد حاکم بر چگونگی بررسی اسناد ارائه‌شده توسط بانک‌ها مستلزم رعایت شرایط و الزامات خاصی است که در مقررات یکسان اعتبارات اسنادی (UCP) و رویه قضایی بیان گردیده‌اند؛ اما با آنکه این مقررات چندین بار بازنگری شده‌اند، همچنان ابهامات و کاستی‌های قابل توجهی در زمینه چگونگی بررسی اسناد مشاهده می‌گردد که به بروز مشکلاتی در اجرای این قواعد می‌انجامد. این نوشتار به تبیین قواعد و ضوابط حاکم بر شیوه بررسی اسناد از سوی بانک‌های درگیر در عملیات اعتباری اختصاص می‌یابد. این قواعد که ذیل ماده ۱۴ مقررات UCP-600 تحت عنوان ضوابط بررسی اسناد ذکر گردیده‌اند، شامل مراقبت معقول در بررسی اسناد، بررسی بر اساس ظاهر اسناد، مدت زمان بررسی اسناد، سازگاری و هماهنگی اسناد، اسناد و اطلاعات اضافی و شروط غیراسنادی می‌باشد که هر یک در ادامه تشریح خواهند شد.

1. Presentation
2. Examination
3. Beneficiary
4. Nominated Bank
5. Confirming Bank
6. Non-confirming Bank
7. Honour
8. Negotiation
9. Issuing Bank
10. Applicant
11. Compliance
12. Discrepancy

۱- اعمال مراقبت معقول در بررسی اسناد

در چهار نسخه قبلی مقررات UCP از جمله بند الف ماده ۱۳^{۱۳} مقررات UCP-500 مقرر شده بود که بانک‌ها باید «مراقبت معقول»^{۱۴} را در بررسی اسناد به کار گیرند.^{۱۵} این عبارت در بند الف ماده ۱۴^{۱۶} کنونی، یعنی مقررات UCP-600، حذف گردید. با این حال، به نظر نمی‌رسد ملاک بررسی اسناد در مقررات اخیر ضابطه‌ای غیر از آنچه در بند الف ماده ۱۳ مقررات UCP-500 ذکر شده بود، یعنی همان مراقبت معقول باشد.^{۱۷} از آنجاکه مقرره جدید بانک‌ها را همچنان ملزم به بررسی اسناد می‌داند، آنها باید وظیفه خود را با دقت معقول و متعارف انجام دهند و سهل‌انگارانه عمل نکنند. به بیان بهتر، جدای از سکوت مقررات UCP-600 درخصوص وظیفه مراقبت، بانک مذکور باید در تعیین انطباق ارائه به‌نحو حرفه‌ای و سخت‌کوشانه عمل نماید. پس می‌توان گفت نیازی به ذکر قید «مراقبت معقول» احساس نمی‌شود و با وجود حذف آن از مقررات اخیر رعایت آن همچنان الزامی است. این امر، یک قاعده کلی است که نخست در انگلستان و در پرونده *Basse & Selve v Bank of Australasia*^{۱۸} اعمال شد و در پرونده‌های بعدی مانند *Equitable Trust Co of New York v Dawson Partners Ltd*^{۱۹} و *Ass'n v Liberty National Bank & Trust Co of Oklahoma*^{۲۰} نیز مورد تأیید قرار گرفته است.^{۲۱}

ماهیت وظیفه مراقبت معقول از سوی بانک بررسی‌کننده در انجام عملکرد خود تا حد زیادی روشن است، اما این مسئله که دقیقاً چه چیزی مراقبت معقول تلقی می‌شود لزوماً به شرایط و موضوعات هر پرونده بستگی دارد. باید دید که یک بانکدار درستکار و معقول هنگام بررسی اسناد تحت آن شرایط چه مواردی را به‌عنوان مغایرت در نظر می‌گرفته و از چه

13. UCP 500, art. 13 (a).

14. Reasonable Care

۱۵. ماده ۱۳ (الف): «بانک باید تمام اسناد مقرر در اعتبار را با دقت معقول بررسی نماید.»

16. UCP 600, art. 14 (a).

17. See: Peter Ellinger, "The Uniform Customs and Practice for Documentary Credits (UCP): Their Development and the Current Revisions," *Lloyd's Maritime and Commercial Law Quarterly* 152 (2007): 152.

18. 1904, 90 LT 618.

19. 1927, 2 Lloyd's Rep. 49.

20. 116 F. Supp. 233 (W.D. Ok. 1953).

21. Ebenezer Adodo, *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance* (New York: Oxford University Press, 2014), 132-133.

مواردی چشم‌پوشی می‌کرده است. برای این منظور می‌توان تقاضای نظر کارشناسی^{۲۲} نمود. درخصوص دستورات صریح اعتبارنامه، بانک نباید با ورود به اهداف تجاری که در علت آنها تردید دارد، آنها را به چالش بکشد. به عبارت دیگر، بانک بررسی‌کننده حق ندارد از طریق استدلال درخصوص هدف تجاری وضع یک شرط تصریح‌شده آن را نادیده بگیرد. چنان که در پرونده *Commercial Banking Co of Sydney Ltd v Jalsard Pty Ltd*^{۲۳} بیان شده است که بانک اجازه ندارد به اهداف غیرصریح شروط اعتبار توجه نماید: «به بانک ارتباطی ندارد که آیا اسنادی که خریدار مقرر کرده هدف تجاری خاصی را دنبال می‌کنند و یا اینکه چرا مشتری ارائه‌سندی با ویژگی‌های خاص را درخواست نموده است.»^{۲۴ و ۲۵} درمورد دستورات مبهم اعتبار، مقررات UCP شیوه تفسیر این‌گونه شروط را مقرر نمی‌کند و احتمال دارد که این موضوع تابع روش‌های تفسیر قراردادی در نظام‌های حقوقی باشد. در صورتی که ابهام در دستورات مقررشده از سوی متقاضی مانع اجرای اعتبار توسط بانک‌ها گردد، مناسب آن است که بانک گشاینده پیش از گشایش اعتبار موضوع را به ذی‌نفع اطلاع دهد و یا از متقاضی بخواهد با ارائه توضیح بیشتر مفهوم الزامات موردنظر را روشن نماید. با این همه در صورت صدور اعتبار حاوی شروط مبهم، چنان که در پرونده فوق بیان شده است: «هنگامی که دستورات داده‌شده توسط مشتری به بانک گشاینده درخصوص اسنادی که ذی‌نفع باید به بانک ارائه دهد، مبهم باشد یا قابلیت شمول بر بیش از یک نوع سند را داشته باشد، چنانچه بانک بر اساس معنای معقول آن الزامات مبهم عمل نماید یا سندی را که داخل در قلمرو وسیع مقرر شده قرار گیرد، بپذیرد، مرتکب تقصیر نشده است.»^{۲۶ و ۲۷} این امر به این دلیل است که اساساً اسناد باید فوراً و بدون وجود فرصتی برای تحقیق بیشتر قبول یا رد شوند و انتظار نمی‌رود بانک در مقام بررسی اسناد از تجارت یا صنعت مربوط به معامله‌ای که از طریق اعتبار

22. For expert evidence in banking law, see: Peter Ellinger, "Expert Evidence in Banking Law," *J.I.B.L.R.* 11 (2008): 578.

23. *Commercial Banking Co of Sydney Ltd v Jalsard Pty Ltd* [1973] A.C. 279.

24. The banker is not concerned as to whether the documents for which the bank has stipulated serve any useful commercial purpose or as to why the customer called for tender of a document of a particular description.

25. Peter Ellinger and Dora Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit* (London: Hart Publishing, 2010), 226.

26. It is a well established principle that if the instructions given by the customer to the issuing banker as to the document to be tendered by the beneficiary are ambiguous or are capable of covering more than one kind of document, the banker is not in default if he acts upon a reasonable meaning of the ambiguous expression or accepts any kind of document which fairly falls within the wide description used.

27. Alan Ward and Robert Wight, "The Liability of Banks in Documentary Credit Transactions under English Law," *Journal of International Banking Law* 13(12) (1998): 388.

تأمین مالی شده، مطلع باشد. به علاوه بانک تنها بر اساس اسناد ارائه شده عمل می کند نه کالاهای، خدمات یا عملکردهای مربوط به اسناد؛ بنابراین، بانک هیچ تعهدی نسبت به بررسی صحت اسناد یا عدم شناسایی اسناد جعلی ندارد و رسیدگی به ظاهر اسناد تمام آن چیزی است که باید انجام دهد. با این حال، بانک نباید هیچ نکته ای در محدوده ظاهر اسناد را که احتمال نادرستی سند مربوطه را القاء می کند، نادیده بگیرد. در نتیجه، چنانچه بانک گشاینده یا بانک تعیین شده از روی سهل انگاری مفاد تردیدبرانگیز سندی را نادیده گرفته و اسناد را پرداخت یا معامله نماید، به علت عدم رعایت مراقبت معقول قادر به بازپرداخت وجه نخواهد بود.

اگر بانک گشاینده از انجام مراقبت معقول و بانک تأییدکننده از پذیرش اسناد مغایر با مفاد اعتبارنامه خودداری کنند، تعهد خود را نقض نموده و مستحق بازپرداخت به ترتیب از متقاضی و بانک گشاینده نمی باشند. بانک تعیین شده ای که به این نحو عمل کند نیز حق مطالبه بازپرداخت از بانک گشاینده و بانک تأییدکننده را نخواهد داشت. شایان ذکر است که بار اثبات اینکه بانک دقت مقتضی را به کار نبسته است، به عهده متقاضی اعتبار می باشد. فرض کلی این است که چنانچه مراقبت معقول اعمال گردد، تمام مغایرت ها مشخص خواهند شد. به عقیده برخی مفسران، اگر در حالت استثنائی بانک علی رغم به کارگیری مراقبت معقول موفق به کشف مغایرت های موجود نشود، حق دارد حساب مشتری خود را بدهکار نماید، چراکه تعهد خود را نقض نکرده است.^{۲۸} با این حال این نظر قابل پذیرش نیست و اعمال دقت معقول در تعیین انطباق ارائه از این حیث اهمیتی ندارد؛ به طور کلی ارائه یا منطبق است یا منطبق نیست و در صورت عدم انطباق، بانکی که نسبت به پذیرش پرداخت یا معامله اسناد اقدام کند، مستحق مطالبه بازپرداخت وجه نبوده و نمی تواند بر این اساس که مراقبت معقول را در بررسی اسناد به کار گرفته، ادعای چنین حقی نماید. در واقع، استحقاق هر یک از بانک ها برای درخواست بازپرداخت در عملیات اعتبار اسنادی اساساً منوط به این است که اسناد کاملاً منطبقی را به طرفی که درصدد دریافت بازپرداخت از آن می باشد، ارائه دهد و ادعای رعایت مراقبت معقول تأثیری بر این موضوع نخواهد داشت.^{۲۹} پس می توان گفت تعهد بانک ها در رابطه با به کارگیری مراقبت معقول و تشخیص مغایرت های موجود نه از نوع تعهد به وسیله بلکه تعهد به نتیجه می باشد.

28. Michael Isaacs and Michael Barnett, "International Trade Finance: Letters of Credit, UCP 600 and Examination of Documents," *Journal of International Banking Law and Regulation* 22(12) (2007): 660, 662.

29. Michael G Bridge, ed, *Benjamin's Sale of Goods* (London: Sweet & Maxwell, 2014), 9th ed, para. 23-097.

۲- لزوم بررسی بر اساس ظاهر اسناد

تعهد بانک‌های درگیر در عملیات اعتبار اسنادی صرفاً بررسی سند بر مبنای ظاهر آن می‌باشد.^{۳۰} بند الف ماده ۱۴ مقررات UCP-600 تصریح دارد که تشخیص انطباق اسناد ارائه شده از سوی ذی‌نفع باید بر اساس صورت ظاهر اسناد انجام گیرد؛ بنابراین، بانک نباید از ظاهر اسناد فراتر رود و در مورد کالای موردنظر، معامله پایه‌ای که تأمین مالی یا تضمین آن از راه اعتبارنامه بوده است و نیز موضوعات مربوط به قرارداد پایه در خصوص نحوه تهیه سند تحقیق نماید. لزوم بررسی صرفاً بر مبنای ظاهر اسناد جلوه‌ای از دکترین استقلال در اعتبارات اسنادی می‌باشد که در مواد ۴ و ۵ مقررات UCP-600 آمده است. به موجب این اصل، اعتبار بنابه ماهیت خود معامله‌ای است جدا از قرارداد فروش یا سایر قراردادهایی که مبنای گشایش اعتبار قرار می‌گیرند و بانک‌ها بر اساس اسناد عمل می‌کنند، نه کالا، خدمات یا تعهدات مرتبط با اسناد. در نتیجه، بانک بررسی‌کننده نه ملزم و نه اساساً مجاز است که موضوعات و مسائل خارجی مانند اقدامات ذی‌نفع در معامله پایه را در عملکرد خود دخالت دهد. در واقع، قاعده بررسی ظاهری سند در اعتبارنامه‌ها نقشی دوگانه دارد؛ یکی در راستای اصل استقلال و دیگری در رابطه با انطباق ارائه که در خصوص مورد اخیر این قاعده، قلمرو بررسی مطابقت اسناد را تعیین می‌نماید.

از مزایای انطباق ظاهری ایجاد قطعیت در عملیات اعتبار اسنادی می‌باشد که هدف بنیادین این نهاد را به‌عنوان یک شیوه پرداخت مطمئن برای فروشندگان و بانک‌های دخیل تضمین می‌کند؛ بنابراین، هنگامی که اسناد ارائه شده بر اساس ملاک موردنظر در مقررات UCP یعنی ظاهر اسناد، منطبق با شروط اعتبار شمرده شوند باید مورد پذیرش قرار گیرند، ولو اینکه بررسی‌کننده اسناد با اعمال سختگیری افراطی از الزامات UCP فراتر رفته و از این طریق درصد کشف مغایرت برآید. متقابلاً، در صورت مغایرت ظاهر اسناد با مفاد اعتبار، بانک حق ندارد با انجام تحقیق بیشتر حکم به انطباق آنها دهد. به‌طور کلی، موضوع انطباق ارائه نباید به میزان کنجکاو و وسواس بانک‌های گوناگون منوط گردد.^{۳۱}

ضرورت بررسی ظاهری اسناد، وصف اسنادی معامله اعتبار را از این حیث که فرایند بررسی بانک‌ها محدود به رسیدگی به اسناد به همان صورت ارائه شده می‌باشد، بیان می‌کند و

30. Appearance of Documents on Their Face

31. Mohd Hwaidi HP, "The Story of the English Strict Compliance Principle in Letters of Credit and its Consistency with the UCP," *Journal of International Banking Law and Regulation* 29(2) (2014): 73.

به‌علاوه دامنه رسیدگی را که بررسی‌کننده اسناد باید به‌منظور تشخیص انطباق ارائه به آن ورود کند، تعیین می‌نماید. نکته دیگر آنکه بانک‌ها برای تعیین انطباق زمان محدودی در اختیار دارند و اسناد باید در اسرع وقت بدون اینکه امکان رسیدگی طولانی‌مدت وجود داشته باشد، قبول یا رد شوند و هرگونه تأخیر در تصمیم‌گیری به‌خودی‌خود می‌تواند منجر به نقض تعهدات بانک گردد.^{۳۳} بنابراین، علی‌رغم اینکه بسیاری از اسناد حمل باید حاوی شروط و ضوابط حمل باشند یا از طریق ارجاع به منبع دیگری این شروط را درج کنند، خود این شروط و ضوابط موردبررسی قرار نمی‌گیرند. برای نمونه، هنگامی که اعتبارنامه مستلزم ارائه بارنامه‌ای باشد که نشان دهد کرایه حمل از پیش پرداخت گردیده، بارنامه‌ای که این امر در آن ذکر شده کفایت می‌کند و چنانچه شرط استاندارد در بارنامه آمده باشد مبنی بر اینکه «درمورد بارنامه دارای کرایه پیش‌پرداخت‌شده، تحویل کالا منوط به وصول چک است»، چنین شرطی موردتوجه قرار نخواهد گرفت.^{۳۴} همچنین، درخصوص بارنامه‌های حمل دربست، بانک‌ها قراردادهای اجاره کشتی^{۳۵} را بررسی نمی‌نمایند، حتی اگر رونوشت این قرارداد به‌عنوان یکی از اسناد مقرر در اعتبار قید گردیده باشد. بانک‌ها محاسبات جزئی ریاضی موجود در اسناد را نیز موردبررسی قرار نمی‌دهند و صرفاً ملاحظه می‌کنند که جمع مبالغ مذکور در رابطه با شاخص‌هایی مانند مبلغ، مقدار، وزن یا تعداد بسته‌ها مغایرتی با اعتبار و سایر اسناد مقرر نداشته باشد.^{۳۶}

پیامد محدود بودن نقش بانک‌ها به تعیین انطباق ظاهری اسناد عبارتند از اینکه آنها نه درباره صحت اطلاعات مندرج در اسناد و نه درباره مطابقت ظاهر اسناد با واقعیتشان هیچ‌گونه مسئولیتی ندارند. وظیفه بانک با اعمال مراقبت معقول برای اطمینان از اینکه اسناد علی‌الظاهر با شروط اعتبار منطبق است، ادا می‌شود؛ لذا عدم‌اجرای قرارداد پایه بر تعهد ناشی از اعتبار تأثیر نمی‌گذارد و حقوق و خسارات متقاضی در برابر ذی‌نفع باید بر اساس شرایط

۳۳. این موضوع را در بند بعدی بررسی خواهیم نمود.

33. International Chamber of Commerce, *ICC Banking Commission Collected Opinions 2005-2008* (Paris: ICC Publication No. 697, 2009), R 646.

34. Charterparty Contract

35. UCP600, art. 22 (b).

36. International Chamber of Commerce, *International Standard Banking Practice for the Examination of Documents under UCP 600* (Paris: ICC Publication No. 745, 2013), 2013 ed, para. A22; see paras M6, N6. See also *International Chamber of Commerce, ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001* (Paris: ICC Publication No. 632, 2002), R 270 (Ref. 88).

قرارداد بیع آنها و خارج از چهارچوب اعتبارنامه پیگیری گردد. این موضوع در ماده ۳۴ مقررات UCP-600 ذکر شده است که بانک‌ها را از سه جهت از مسئولیت معاف می‌دارد:

- اول، «بانک هیچ‌گونه تعهد یا مسئولیتی نسبت به شکل، کفایت، صحت، اصالت، جعل یا درستی هرگونه سند یا شرایط عمومی و خصوصی تصریح‌شده در یک سند یا الحاق‌شده بر آن ندارد.» در نتیجه، چنانچه بانکی ارائه‌ای را که حسب ظاهر اسناد منطبق به‌شمار می‌آید، پرداخت یا معامله نماید، مستحق مطالبه بازپرداخت وجه می‌باشد، ولو اینکه متعاقباً اثبات شود که سند در واقع جعلی بوده است؛
 - دوم، «بانک هیچ‌گونه تعهد یا مسئولیتی درخصوص شرح، مقدار، وزن، کیفیت، شرایط، بسته‌بندی، تحویل، ارزش یا وجود کالا، خدمات یا سایر عملکردهای مرتبط با اسناد به‌عهده نمی‌گیرد.» به عبارت دیگر، نقض قرارداد پایه ارتباطی به بانک ندارد و بانک باید وفق اسناد ارائه‌شده حتی در صورت آگاهی از نقض قرارداد توسط ذی‌نفع، پرداخت را انجام دهد؛ بنابراین، چنانچه در یک بارنامه قید شود که کرایه حمل پرداخت شده است، بانک موظف به تحقیق در مورد صحت این توضیح نمی‌باشد؛
 - سوم، «هیچ‌گونه تعهد یا مسئولیتی در مورد حُسن نیت، فعل یا ترک فعل، تسویه مالی، عملکرد یا اعتبار طرفین درگیر در معامله تجاری پایه به‌عهده بانک نمی‌باشد.» در تأیید این دیدگاه، دادگاهی از هنگ کنگ در پرونده *Southland Rubber Co Ltd v Bank of China* اظهار داشت: «... تعهد وضع‌شده به‌عهده بانک تعهدی مطلق برای تعیین صحت اسناد نیست، بلکه جهت تشخیص انطباق ظاهری اسناد با شروط اعتبار می‌باشد. به‌منظور انجام این وظیفه، لازم نیست بانک هر مجموعه از اسناد ارائه‌شده را به‌صورت یک کنکاش دقیق و ریزبینانه یا در قالب یک مأموریت خطایابی بررسی نماید. همچنین بانک مجاز نیست بر اساس حدس و گمان خود عمل کند.»^{۳۸}
- بانکی که اسناد را بررسی می‌کند باید صرفاً قضاوت مستقل خود را اعمال نماید و تحت تأثیر تمایلات یا اهداف تجاری مشتری خود قرار نگیرد. این امر به‌خصوص زمانی اهمیت می‌یابد که قیمت کالایی که از طریق اعتبار تأمین مالی شده است، کاهش یافته و متقاضی که مایل به پرداخت در ازای کالا نیست، به بانک دستور دهد اسناد را بر اساس مغایرت‌های

37. 1997, HKLRD 1300.

38. Hamed Alavi, "Documentary Letters of Credit, Principle of Strict Compliance and Risk of Documentary Discrepancy," *Korea University Law Review* 19(3) (2016): 10.

مشخص شده توسط وی رد نماید. از سوی دیگر، در صورت عدم انطباق اسناد با الزامات اعتبار، بانک مکلف به پرداخت نمی‌باشد، ولو اینکه مغایرت‌ها فنی بوده و به ارزش کالای موضوع اعتبار ارتباطی نداشته باشد. کلیه این موارد در نتیجه بسط این قاعده است که بانک باید تعهد بررسی اسناد را صرفاً بر اساس خود اسناد و به‌طور خاص بر اساس ظاهر آنها به انجام برساند.^{۳۹} اتاق بازرگانی بین‌المللی توضیحی در این رابطه ارائه نموده است: «... تصمیم‌گیری در خصوص مطابقت اسناد با مفاد و شروط اعتبار و نیز با سایر اسناد، منحصراً بر مبنای بررسی اسناد توسط بانک و نه نظر هیچ شخص دیگری صورت می‌گیرد. به بیان دیگر، روشی برای بررسی اسناد مقرر در اعتبار اسنادی وجود دارد که مختص بانکداران است. این شیوه تلاش می‌کند عبارات، مفاد یا شرایط خاص مندرج در ظاهر سند را مورد توجه قرار دهد. اصطلاح صورت ظاهر اسناد نباید به معنای رو در مقابل پشت سند تفسیر گردد.»^{۴۰}

۳- مدت زمان بررسی اسناد

زمان مصروف جهت بررسی اسناد هم برای فروشندگان و هم برای خریداران اهمیت بسزایی دارد؛ فروشندگان مایلند جهت تأمین نقدینگی بیشتر، پرداخت در اسرع وقت از سوی بانک انجام شود و خریداران نیز خواستار آزاد شدن سریع اسناد جهت دریافت کالا و کاهش هزینه‌های مازاد نظیر هزینه‌های انبار می‌باشند. مقررات مربوط به مدت زمان فرایند بررسی اسناد از اصلاحات و نوآوری‌های مهم مقررات UCP محسوب می‌گردد. بند ب ماده ۴۱۴ مقررات UCP-600 مقرر می‌نماید: «بانک تعیین شده‌ای که موافقت خود را اعلام کرده، بانک تأییدکننده در صورت وجود، همچنین بانک گشاینده هر یک حداکثر به مدت پنج روز بانکی بعد از روز ارائه اسناد فرصت دارند تا مشخص کنند که اسناد ارائه شده مطابق با شرایط اعتبار است. این مدت با توجه به سررسید اعتبار یا آخرین روز ارائه اسناد به هیچ وجه کوتاه نمی‌شود و این تاریخ‌ها بر آن تأثیری ندارد.» البته، مطابق بند ب ماده ۴۱۳ مقررات UCP-500، بانک‌ها به منظور بررسی اسناد، پذیرش یا رد ارائه و دادن اطلاعیه رد، «مدت زمان معقولی حداکثر تا هفت روز بانکی پس از روز دریافت اسناد» در اختیار داشتند.

39. Ellinger and Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*, op.cit. 226-227.

40. Charles Del Busto, ed. *UCP 500 & 400 Compared* (Paris: ICC Publication No. 511, 1993), 39.

41. UCP 600, art. 14 (b).

42. UCP 500, art 13 (b).

عبارت «مدت معقول» در مقررات UCP سابق سردرگمی زیادی ایجاد کرده بود، چراکه معیاری بسیار تفسیرپذیر بود. از این رو، کارگروه تهیه پیش‌نویس مقررات UCP-600 با هدف رفع مجادلات موجود در نسخه قبلی این عبارت را حذف کرد. چکیده مهم‌ترین استدلال‌ها در این زمینه این بود: «اولاً، تصور رایج این بود که مقررات UCP-500 به جای مدت زمان معقولی تا هفت روز بانکی، برای تصمیم‌گیری در مورد قبول یا رد اسناد، مطلقاً هفت روز بانکی به بانک‌ها زمان می‌دهد؛ دوم اینکه عوامل متعددی می‌توانست حتی در محدوده یک نظام قضایی بر مفهوم معقول بودن یک بازه زمانی خاص تأثیر بگذارد؛ و سوم، در مورد اینکه چه مدتی معقول به شمار می‌رود میان مراکز مالی گوناگون تفاوت وجود داشت. این مبانی عدم قطعیت در اعمال زمان معقول سبب شد اکثریت قاطع کمیته‌های ملی اتاق بازرگانی بین‌المللی پیشنهاد حذف این عبارت را بدهند و حداکثر تعداد روز ثابتی را جهت بررسی اسناد به بانک‌های درگیر در زنجیره اعتبار اسنادی اعطاء نمایند.»^{۴۳} البته، قید دوره پنج روز بانکی مشکلات بالقوه‌ای ایجاد نموده است و باید دید که آیا این ابتکار جدید صرفاً به دلیل حذف عبارت مدت معقول به معنای جایگزینی کامل مدت زمانی متغیر با یک مدت زمان ثابت تلقی می‌گردد یا خیر. به بیان دیگر، آیا نویسندگان این مقررات می‌خواستند به بانک توانایی نگهداری اسناد به مدت پنج روز را بدهند هر چند بررسی اسناد در مدت کوتاه‌تری قابل انجام باشد یا خیر. این امر، به خصوص در مواردی که حجم اسناد ارائه شده کم است، اهمیت عملی قابل توجهی پیدا می‌کند.

طبق مقررات UCP-500، بانک‌ها نمی‌توانستند تعمداً بررسی اسناد را تا هفتمین روز بانکی پس از ارائه به تأخیر بیندازند، زیرا بررسی باید ظرف مدت زمان معقولی انجام می‌شد. در نتیجه، چنانچه بانک هفت روز کامل بانکی را جهت بررسی ارائه استفاده می‌نمود، این امکان وجود داشت که در مواردی غیر معقول تلقی شود و نتیجتاً حق رد ارائه از بانک سلب گردد. درباره مقرر فعلی یک تفسیر می‌تواند این باشد که پنج روز بانکی یک مدت ثابت و اختیاری است و چنانچه بانک زمان معقول برای بررسی اسناد را رعایت نکند اما از حداکثر پنج‌روزه مقرر تجاوز ننماید، از هرگونه ادعا مبنی بر اینکه در انجام وظیفه خود تأخیر نموده است، مصون می‌باشد و هیچ‌گونه حق اعتراضی برای ارائه‌کننده اسناد متصور نیست. اعمال این نظر قطعاً برای بانک گشاینده و بانک تأییدکننده آسان‌تر است، اگرچه لزوماً قاعده

43. Charles Debattista, "The New UCP 600: Changes to the Tender of Seller's Shipping Documents under Letters of Credit," *Journal of Business Law* 4 (2007): 329, 338.

منصفانه‌تری برای طرفین درگیر در رابطه اعتباری نمی‌باشد. تفسیر مذکور موجب می‌شود که بانک‌ها امور را به کندی پیش ببرند و در کلیه موارد بررسی اسناد را تا پنج روز بانکی به درازا بکشانند. نتیجه چنین رویکردی این است که ماده جدید نه‌تنها دوره بررسی را از هفت روز به پنج روز بانکی کاهش نداده، بلکه در مواردی آن را از یک مدت معقول به پنج روز ثابت بانکی افزایش داده است.^{۴۴}

به دلایل متعدد نمی‌توان پذیرفت که بانک بررسی‌کننده از چنین اختیاری برخوردار باشد. نخست، به‌عنوان قاعده‌ای کلی، تعهد بانک گشاینده و بانک تأییدکننده بررسی مناسب و صحیح اسناد دریافت‌شده به‌نحو معقول است. بر این اساس، به‌کارگیری تعداد روزی بیشتر از آنچه ضرورت دارد، منجر به نقض تعهد مذکور می‌گردد و ذی‌نفع می‌تواند برای آن مطالبه خسارت نماید. به‌علاوه در صورتی که بانک بررسی اسناد را به‌نحو غیرموجه تا روز پنجم به تأخیر بیندازد، تصمیم به رد ارائه بگیرد و در همان روز اطلاعیه رد را بفرستد، ممکن است باتوجه‌به تاریخ انقضاء اعتبار زمانی برای اصلاح مغایرت‌ها باقی نماند. از سوی دیگر، باتوجه‌به واژه «حداکثر» در بند ب ماده ۱۴، بدیهی است که این مقرره قصد نداشته محدوده زمانی ثابتی را در تمام موارد بررسی اسناد تجویز کند. در واقع، تعداد روزهای مجازی که بانک می‌تواند جهت ایفای این وظیفه صرف نماید، ناگزیر به تعداد اسناد ارائه‌شده طبق اعتبار بستگی دارد. برخی اعتبارنامه‌ها مستلزم ارائه کمتر از پنج سند مختلف می‌باشند که نهایتاً شامل حدود ده صفحه خواهد بود.^{۴۵} در این حالت، یک بانکدار معقول بررسی اسناد را در روز اول یا دوم پس از روز ارائه به پایان می‌رساند؛ بنابراین، چنانچه ذی‌نفع اثبات نماید که بانک بررسی‌کننده برای تشخیص انطباق ارائه پنج روز زمان صرف نموده درحالی‌که در مدت کمتری انطباق اسناد را تشخیص داده یا باید تشخیص می‌داده، بانک تعهد خود نسبت به ذی‌نفع را نقض نموده است.^{۴۶} پذیرش تفسیر اخیر به‌معنای بازگشت به مفهوم مدت معقول است و حذف این عبارت را در مقررات UCP-600 بیهوده می‌سازد. پس باید گفت تنها نوآوری ایجادشده در بند ب ماده ۱۴ کاهش حداکثر هفت روز سابق به سقف پنج روز می‌باشد و مانند آنچه در خصوص بند ب ماده ۱۳ مقررات UCP-500 بیان شد، این ضرورت که بانک

44. Hang Yen Low, "UCP 600: The New Rules on Documentary Compliance," *International Journal of Law & Management* 52(3) (2010): 196.

۴۵. در اعتبارنامه‌های تضمینی به‌طور معمول اسناد مقرر صرفاً متشکل از یک برات و یک گواهی می‌باشد.

46. Debattista, "The New UCP 600: Changes to the Tender of Seller's Shipping Documents under Letters of Credit," op.cit. 329, 339.

طرف ارائه تعهد خود به بررسی را با سرعت معقول و منطقی انجام دهد، همچنان در مقررہ فعلی حاکم است.^{۴۷}

بنابر آنچه گفته شد، زمان لازم در رابطه با بررسی انطباق اسناد در اعتبارنامه‌های گوناگون متفاوت بوده و به عوامل متعددی وابسته است؛ برخی عوامل دخیل در تعیین مدت معقول جهت بررسی اسناد عبارتند از تعداد اسناد ارائه‌شده اصل و کپی، پیچیدگی و ماهیت اطلاعات موردبررسی در اسناد، جزئیاتی که باید در اسناد آمده باشند، حجم کار انجام‌شده توسط کارکنان بانک، گستردگی واحد اعتبارات اسنادی بانک، تعداد دفعات بررسی اسناد، زمان صرف‌شده جهت سنجش مغایرت‌های بالقوه.^{۴۸} فلسفه کاهش دوره هفت روز به پنج روز در بازنگری جدید کاهش میانگین زمان لازم برای تسویه اعتبارنامه‌ها بوده است هرچند زمان لازم برای بررسی اسناد در اعتبارنامه‌ها یکی نیست. با وجود این در چهارچوب مقررات کنونی، چنانچه متقاضی و ذی‌نفع اعتبار بخواهند به‌نحو مطمئن دوره کوتاه‌تری را در رابطه اعتباری خود مقرر نمایند، این امر صرفاً از طریق درج شرط موردتوافق طرفین امکان‌پذیر است.^{۴۹}

۴- سازگاری و هماهنگی اسناد

یکی از وجوه انطباق اسنادی این است که مفاد اسناد ارائه‌شده برحسب ظاهر با یکدیگر سازگار و هماهنگ باشند.^{۵۰} هنگام بررسی اسناد، بانک باید مفاد آنها را نه‌تنها با مفاد و شرایط اعتبار بلکه با مندرجات سایر اسناد مقرر نیز تطبیق دهد. بخش اول بند الف ماده ۱۳^{۵۱} مقررات UCP-500 در این رابطه بیان می‌کند: «اسنادی که بر اساس ظاهر با یکدیگر ناسازگار باشند، مغایر با مفاد و شرایط اعتبار در نظر گرفته می‌شوند.» در توضیح ارائه‌شده از سوی کمیسیون بانکداری اتاق بازرگانی بین‌المللی، مفهوم سازگاری مستلزم این است که «همه اسناد صریحاً به یک معامله مرتبط باشند، یعنی هر سند باید بر اساس ظاهر آن دارای ارتباطی با سایر اسناد بوده و اسناد با یکدیگر متعارض نباشند.»^{۵۲} در آرای مربوطه تأکید شده که جهت تحقق این قاعده، مجموعه اسناد ارائه‌شده باید به‌منظور تعیین ارتباط میان آنها به‌مثابه یک کل در نظر گرفته شود. عبارت «سازگاری» در مقررات UCP-600 موردتصریح

47. Adodo, *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance*, op.cit. 147-148.

48. Ellinger and Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*, op.cit. 241-242.

49. Yen Low, "UCP 600: The New Rules on Documentary Compliance," op.cit. 197.

50. Consistency of Documents

51. UCP 500, art. 13 (a).

۵۲ این توضیح در رابطه با ماده ۷ نسخه ۱۹۷۴ مقررات UCP ارائه داده شده بود.

قرار نگرفته و این تردید را ایجاد نموده است که آیا این مفهوم همچنان به قوت خود باقی است یا دچار تغییر گردیده است. بند ت ماده ۱۴^{۵۳} مقررات UCP-600 مقرر می‌دارد که «اطلاعات مندرج در اسناد هنگام تطبیق با متن اعتبار، خود سند و رویه‌های استاندارد بانکداری بین‌المللی^{۵۴} نیازی به تطبیق بند به بند ندارند، ولی نباید تناقضی هم با خود سند، سایر اسناد تصریح‌شده در اعتبار یا اعتبار داشته باشند.» تأکید بند ت ماده ۱۴ اول بر اطلاعات مندرج در سند و دوم عدم تناقض میان این اطلاعات با سایر اطلاعات در همان سند، دیگر اسناد مقرر یا اعتبار می‌باشد، اگرچه تطبیق کلمه به کلمه این اطلاعات ضرورتی ندارد. در نتیجه، هر نوع تفاوتی در اطلاعات منجر به تناقض نمی‌شود، چراکه در این صورت توضیح اینکه نیازی به تطبیق بند به بند عبارات نیست، بیهوده می‌گردد. در واقع، آنچه مدنظر است، تفاوت اساسی در اطلاعات می‌باشد؛ مانند تفاوتی که سبب نقض ماده‌ای از مقررات ISBP گردد یا درخصوص ارتباط سند یا محتویات آن با یک معامله واحد تردید ایجاد نماید. ظاهراً آنچه به‌موجب این مقرره لازم است مقایسه اطلاعات مندرج در یک سند خاص با اطلاعات سایر اسناد مقرر و خود اعتبارنامه می‌باشد و برای تشخیص هرگونه تناقض، بند مذکور بانک را ملزم نموده که اعتبار، سند و رویه‌های استاندارد بانکداری بین‌المللی را مدنظر قرار دهد.^{۵۵}

در مقرره پیشین گزاره «نباید ناسازگار باشد»^{۵۶} به کار رفته بود، در حالی که ماده فعلی گزاره «نباید تعارض داشته باشند»^{۵۷} را به کار رفته است. برخی معتقدند این دو عبارت معانی متفاوتی دارند؛ هرچند تفاوت صریح، مستلزم شفاف‌سازی و تصریح از سوی کمیسیون بانکداری اتاق بازرگانی بین‌المللی است، این احتمال وجود دارد که مقررات کنونی معیار خفیف‌تری در رابطه با هماهنگی اسناد اتخاذ نموده باشد که یافتن مغایرت را دشوارتر می‌سازد. اگرچه، UCP مفهوم این مقرره را با جزئیات بیشتری شرح نمی‌دهد، آنچه روشن است این است که الزامی وجود ندارد که اسناد، تصویر تحت‌اللفظی و آئینه‌ای یکدیگر را منعکس نمایند. تاکنون هیچ رهنمودی از سوی اتاق بازرگانی بین‌المللی صادر نشده است که مشخص سازد طبق این ماده چه نوع تعارضی برای رد ارائه کفایت می‌کند. در عمل، مندرجات غیریکسان که در تضاد با یکدیگر محسوب می‌شوند، درجات مختلفی دارند. در این

53. UCP 600, art. 14 (d).

54. International Standard Banking Practice for the Examination of Documents under Documentary Credits (ISBP).

55. Ellinger and Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*, op.cit. 229-231.

56. "Not Inconsistent"

57. "Not Conflict with"

شرایط، بانکداران و تجار باید به منظور تصمیم‌گیری پیرامون تعارض اسناد از عقل سلیم و دانش تجاری بهره‌گیرند. در نهایت، می‌توان گفت مغایرت در اینجا مستلزم وجود تعارض مثبت و اختلاف مهم در مفهوم مندرجات است و تعارض لفظی صرف، عدم‌پذیرش ارائه را توجیه نمی‌کند.^{۵۸} برای نمونه، چنانچه در سیاهه بازرگانی ارائه‌شده به تعدادی سند حمل با شماره‌های مجزا اشاره شود اما فقط یک سند حمل به بانک ارائه گردد، ارائه غیرمنطبق تلقی خواهد شد.

در پرونده آمریکایی Voest-Alpine Trading USA Corp. V Bank of China^{۵۹}، الزامات اعتبار عبارت بودند از یک گواهی بازرسی با ذکر تاریخ حمل، بارنامه‌ای دال بر حمل کالا حداکثر تا ۳۱ ژانویه ۱۹۸۱ و گواهی وزن از سوی بازرس ثالث. بارنامه ارائه‌شده حاکی از حمل کالا تا ۳۱ ژانویه بود در حالی که سایر اسناد، تاریخ حمل کالا را ۲ فوریه ۱۹۸۲ نشان می‌دادند. دادگاه به استناد بند ۱۴ ماده UCP-290^{۶۰} رأی داد که اسناد ارائه‌شده با یکدیگر متناقض هستند و بانک باید به دلیل مغایرت در تاریخ‌ها از پذیرش ارائه خودداری می‌نمود. با توجه به بند ۱۴ ماده UCP-600 که بر لزوم عدم تناقض میان اطلاعات مندرج در اسناد با یکدیگر تأکید دارد، به نظر می‌رسد چنانچه این پرونده در زمان حاضر طرح می‌شد نیز نتیجه مشابهی به دست می‌آمد.^{۶۱}

در پرونده انگلیسی *Bank Melli Iran v Barclays Bank Dominion, Colonial & Overseas*^{۶۲}، اعتبار مستلزم ارائه یک دستور تحویل، سیاهه بازرگانی، بیمه‌نامه و گواهی دولت ایالات متحده مبنی بر ارسال «یکصد کامیون شورولت نو» بود. کالاهای موردنظر یعنی کامیون‌های شورولت در اسناد ارائه‌شده به اشکال مختلف به صورت «در حد نو»، «نو، خوب» و «نو - خوب» توصیف شده بودند، با وجود این، بانک تعیین‌شده ارائه را منطبق در نظر گرفت. بانک گشاینده با استناد به اینکه بانک تأییدکننده پرداخت را در برابر اسناد مغایر انجام داده است، علیه آن طرح دعوا نمود؛ چراکه مفهوم دقیق اصطلاحات به کاررفته روشن نبوده و در خصوص اینکه از چه لحاظ و تا چه حد نو بودن را مدنظر دارند با اعتبارنامه و با یکدیگر منطبق نیستند. مشاهده می‌شود که شرح مندرج در اسناد هم به جهت تعارض با اعتبار و هم

58. Yen Low, op.cit. 199.

59. 288 F. 3d 262 (5th Cir. 2002).

60. International Chamber of Commerce, *Uniform Customs and Practice for Documentary Credits, 1974 Revision* (Paris: ICC Publication No. 290 1974).

61. Hamed Alavi, "Documentary Letters of Credit, Principle of Strict Compliance and Risk of Documentary Discrepancy," op.cit. 20.

62 1951, 2 Lloyd's Rep. 367.

تناقض میان خود اسناد خلاف بند ت ماده ۱۴ مقررات UCP-600 می‌باشد. قاضی استدلال نمود که این عبارات نمی‌تواند به معنای «نو» در نظر گرفته شود، بلکه بالعکس نشان می‌دهد که کامیون‌های ارسال شده برای خریدار دست دوم بوده است. دادگاه رأی داد که بانک تعیین شده حق دریافت بازپرداخت را نداشته و بانک گشاینده به درستی ارائه موردنظر را رد نموده است.^{۶۳} به همین ترتیب، در جایی که اسناد حاوی تاریخ‌های ناهماهنگ باشند نیز مغایرت ایجاد می‌شود. برای مثال اگر بارنامه ارسال کالا را در تاریخ مشخصی ذکر کند و دو گواهی به همان تاریخ انجام تست در محل و آموزش در مقصد را نشان دهند، ممکن نیست که هم بارنامه و هم گواهی‌ها صحیح بوده باشند.^{۶۴}

۵- اسناد و اطلاعات اضافی^{۶۵}

بانک گشاینده یا بانک تعیین شده هنگام بررسی اسناد ممکن است، سندی بیابد که در اعتبار مقرر نگردیده است. در چنین موقعیتی این سؤال مطرح می‌شود که بانک طرف ارائه باید چگونه عمل نماید. پیش‌تر گفتیم که به‌عنوان یک قاعده اساسی، لازم است بانک بررسی‌کننده در انجام تعهدات خود مراقبت معقول را به‌کار گیرد. از این قاعده کلی استنباط می‌شود که بررسی‌کننده سند هنگام مواجهه با اسناد غیرمقرر، موظف است از هرگونه اقدامی که بتواند سبب ورود خسارت به متقاضی یا ذی‌نفع اعتبار گردد، خودداری کند و نباید صرفاً به این دلیل که سندی در اعتبار درخواست نشده آن را به‌طور کلی نادیده بگیرد. مقررات UCP درخصوص اسناد اضافی، استثنای مهمی بر این اصل وارد نموده است. بند چ ماده ۱۴^{۶۶} مقررات UCP-600 مقرر می‌دارد که «سند ارائه‌شده به بانک که در شرایط اعتبار صدور آن درخواست نشده باشد، نادیده انگاشته می‌شود و ممکن است به ارائه‌کننده سند مسترد گردد.» از آنجاکه چنین اسنادی فاقد اثر حقوقی بوده و نادیده گرفته می‌شوند، می‌توان استنباط نمود که سند اضافی نمی‌تواند مبنای کشف مغایرت و رد ارائه از سوی بانک قرار گیرد. قاعده موردبحث سابقاً در بخش دوم بند الف ماده ۱۳ مقررات UCP-500 نیز وجود داشت که بیان می‌کرد: «اسناد مقرر نشده در اعتبار توسط بانک‌ها بررسی نمی‌شوند. چنانچه بانک‌ها چنین اسنادی را دریافت کنند، باید آنها را به ارائه‌کننده مسترد یا بدون مسئولیت منتقل نمایند.»

63. Ebenezer Adodo, *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance*, op.cit. 166.

64. Collected Docdex Decisions 2009-2012, Decision No. 318.

65. Additional Documents and Data

66. UCP 600, art. 14 (g).

تغییری که در مقرر جدید ایجاد شده این است که استرداد سند به ارائه‌کننده الزامی نیست و به اختیار بانک گذاشته شده است. ماهیت مطلق حکم مذکور دو نتیجه مهم در پی دارد: نخست آنکه، سند اضافی نمی‌تواند برای رفع مغایرت موجود در یک سند مقرر به‌کار گرفته شود. برای نمونه، در جایی که اعتبار مستلزم یک راه‌نامه هوایی خطاب به متقاضی اعتبار باشد و راه‌نامه ارائه‌شده بانک گشاینده را به‌عنوان گیرنده ذکر نماید، ارائه، غیرمنطبق تلقی می‌گردد، حتی اگر بانک تعیین‌شده تلکسی ارائه نماید مبنی بر اینکه حمل‌کننده مرسل‌الیه سند را به متقاضی تغییر داده است. در واقع، این تلکس بخشی از اسناد ارائه‌شده نیست، بلکه به‌منزله یک سند اضافی باید کنار گذاشته شود.^{۶۷} همچنین، زمانی که اعتبار مستلزم یک گواهی صادره توسط یک شرکت معین یا از طرف آن شرکت باشد و گواهی ارائه‌شده را یک نماینده مجاز صادر کند، نمایندگی باید در خود گواهی و نه به‌صورت یک سند ضمیمه ثبت گردد.^{۶۸} نتیجه دوم اینکه متقابلاً اطلاعات مندرج در یک سند اضافی نمی‌تواند مبنای مغایر دانستن سندی که ظاهراً منطبق است، قرار گیرد.

درحال حاضر، از لحاظ تئوری به‌موجب بند چ ماده ۱۴، بررسی‌کننده سند هیچ توجهی به اطلاعات موجود در سندی اضافی نمی‌نماید و چنانچه اطلاعاتی در یک سند اضافی مشاهده کند که با اطلاعات مندرج در یکی از اسناد مقرر متعارض باشد، حق رد ارائه را به این دلیل نخواهد داشت. با این حال در عمل، معمولاً بانک‌های مجرب از این رویکرد اجتناب می‌کنند و به‌محض مشاهده یک سند تصریح‌نشده، از اطلاعات مذکور در آن چشم‌پوشی نمی‌نمایند. بانکداران از این موضوع آگاهی دارند که باید در چنین وضعیتی به‌نحو دقیق و معقول عمل کنند زیرا در غیر این صورت ممکن است از سوی یکی از اشخاص درگیر در اعتبار طرف دعوا واقع شوند. این یعنی نادیده گرفتن سند اضافی اساساً به ویژگی‌های اطلاعات مندرج در آن که به همراه کلیه اسناد مقرر به‌مثابه یک کل در نظر گرفته می‌شوند، بستگی دارد. مطابق قاعده کلی، اگر سند اضافی متناقض با سند دیگر به‌شمار رود، بانک طرف ارائه می‌تواند بر اساس بند مزبور سند مازاد را کنار گذاشته و سند دوم را تا حدی که با اعتبار منطبق باشد، قبول نماید؛ اما در دو مورد، بانک بررسی‌کننده معقول و محتاط به سند اضافی اهمیت می‌دهد: نخست، زمانی که سند مذکور مکمل محتوای اسناد مقرر تشخیص داده شود؛ در این صورت بانک فرض می‌کند که سند اضافی به‌طور ضمنی در اعتبار درخواست شده و لذا

67. ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001, R 406 (Ref. 76).

68. ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001, R 407 (Ref. 77).

قابل پذیرش می‌باشد؛ دوم، جایی که اطلاعات سند غیرمصرّح آشکارا نشان دهند که ذی‌نفع در رابطه با معامله بیع پایه اعتبار مرتکب تقلّب گردیده است. برای نمونه، می‌توان به موردی اشاره کرد که کالای مربوطه در یک سیاهه بازرگانی غیرمقرر به‌عنوان دست دوم مشخص شده، اما در یکی از اسناد مقرر (که احتمالاً تقلّبی است) به‌عنوان نو توصیف گردیده است. در چنین مواردی، بانک بررسی‌کننده مجاز است به مندرجات سند اضافی توجه نموده و از پرداخت به ذی‌نفع ارائه‌کننده خودداری کند؛ اما چنانچه ارائه‌کننده غیر از ذی‌نفع اعتبار (مانند بانک گشاینده درمقابل متقاضی یا بانک تعیین‌شده در برابر بانک گشاینده) باشد، منوط به اینکه در پذیرش اسناد با حُسن نیت عمل کند، طرف ارائه باید اقدام به بازپرداخت وجه پرداخت‌شده نماید.^{۶۹}

وضعیت درخصوص اطلاعاتی که در اعتبار درخواست نشده اما در اسناد مقرر درج گردیده‌اند، قدری متفاوت است. ممکن است اسناد مقرر ارائه‌شده حاوی اطلاعات اضافی نسبت به اطلاعات موردنیاز در اعتبار باشند. این داده‌های اضافی اصولاً قابل‌پذیرش هستند، مگر اینکه مستلزم تحقیق بیشتر یا ایجاد مغایرت در اسناد باشند.^{۷۰} به‌بیان‌دیگر، وجود اطلاعات مازاد به‌خودی‌خود مغایرت ایجاد نمی‌کند^{۷۱} اما بند ت ماده ۱۴ مقررات UCP-600 درمورد آن اطلاعات اعمال می‌گردد. همان‌طور که در بند قبلی بیان شد، مقررات UCP-500 صرفاً بیان می‌کرد که اسناد نباید با یکدیگر ناسازگار باشند، درحالی‌که بر اساس بند ت ماده ۱۴ مقررات UCP-600، اطلاعات مندرج در سند نباید با اطلاعات دیگر در همان سند، شرایط اعتبار یا اطلاعات موجود در سایر اسناد مقرر تعارض داشته باشند (چه آن اطلاعات در زمره اطلاعات مورددرخواست اعتبار بوده یا مازاد باشند).^{۷۲} بنابراین، در این بند تمایزی بین اطلاعات مقرر در اعتبار و اطلاعات اضافی وجود ندارد و ظاهراً همه مندرجات اسناد مصرّح باید موردبررسی قرار گیرند. بدیهی است که این مقرره دامنه وسیع‌تری را برای رد اسناد توسط بانک‌ها فراهم می‌کند.^{۷۳}

در پرونده سنگاپوری *Indian Overseas Bank v United Coconut Oil Mills Inc*^{۷۴}،

اعتباری توسط بانک سنگاپوری به‌منظور تأمین پرداخت قیمت حدود بیست هزار تن روغن

69. Adodo, *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance*, op.cit. 138-139.

70. ICC Banking Commission Collected Opinions 2009-2011, R 757.

71. ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001, R 474 (Ref. 233).

72. ICC Banking Commission Collected Opinions 2009-2011, R 740.

73. Yen Low, "UCP 600: The New Rules on Documentary Compliance," op.cit. 200.

74. 1992, 3 S.L.R. (R) 12.

نارگیل خام و روغن کوچین در وجه صادرکننده فیلیپینی افتتاح گردید که مستلزم ارائه گواهی تجزیه و تحلیل شامل درصد اسید لوریک موجود در مبیع بود. فروشنده، گزارش‌های آزمایشگاه را که در قسمت مربوطه هم میزان اسید اولئیک و هم اسید لوریک را نشان می‌داد، به بانک ارائه نمود. بانک گشاینده ادعا کرد که اطلاعات اضافی سبب مغایرت گزارش‌ها گردیده‌اند. درمقابل استدلال شد که رویه معمول تجاری در فیلیپین این بوده که محتوای آزمایش فقدان اسیدهای چرب در روغن، هم از لحاظ اسید اولئیک و هم از لحاظ اسید لوریک ذکر گردد و درصد این دو اسید در تجارت مربوطه به‌عنوان شاخص‌هایی جایگزین و قابل تبدیل به یکدیگر (مانند واحدهای فارنهایت و سلسیوس در مقیاس دما) شناخته می‌شود. با این حال دادگاه تجدیدنظر نتیجه گرفت که بانک تعهدی به دانستن این رویه و به‌طور کلی هرگونه مفهوم تجاری که دانش عمومی تلقی نشود، ندارد. اطلاع از اهمیت و تأثیر این داده‌های مازاد مستلزم تحقیق بوده و بعید است یک بانکدار معقول هنگام بررسی گزارش‌های آزمایشگاه آنها را نادیده بگیرد. پس بانک گشاینده در رد اسناد مذکور ذی‌حق بوده است. در صورتی که در گزارش‌ها تصریح می‌شد که تعیین اسید اولئیک جایگزینی برای اسید لوریک بوده و این دو مترادف یکدیگر هستند، به احتمال زیاد حسب ظاهر سند نتیجه پرونده متفاوت می‌شد. با وجود این، مقررات UCP-600 معیار تناقض ظاهری را پذیرفته و به‌نظر می‌رسد چون این اطلاعات اضافی با اطلاعات مشخص شده در اعتبار تناقضی نداشته‌اند، می‌توانستند مورد قبول واقع گردند.^{۷۵}

۶- شروط غیراسنادی

اساسی‌ترین ویژگی اعتبارنامه‌ها وصف اسنادی آنهاست که بر اساس آن هر شرطی که جهت وصول مبلغ اعتبار مقرر می‌شود باید دارای یک الزام اسنادی مرتبط باشد تا بانک به‌وسیله آن انطباق یا عدم انطباق ارائه را تعیین نماید. لذا اعتبار اسنادی بنا به ماهیت خود باید صرفاً شروطی را مقرر کند که از طریق ارائه اسناد مصرح در اعتبارنامه قابل تحقق باشند و کلیه منابع حقوقی درج شروط غیراسنادی^{۷۶} را در معاملات اعتباری منع می‌کنند. شروط غیراسنادی آن دسته از شروط پرداخت مقرر در اعتبار هستند که مستلزم ارائه اسناد نمی‌باشند. به بیان دیگر، شرط غیراسنادی وجود یک وضعیت را لازم می‌شمرد، بدون اینکه سند مورد نیاز برای اثبات

75. Adodo, *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance*, op.cit. 165.

76. Non-documentary Requirements

آن موضوع را مشخص نماید. مشکلی که درخصوص این نوع شروط وجود دارد، این است که مستلزم بررسی اموری فراتر از ظاهر اسناد توسط بانک‌هاست و لذا ماهیت اسنادی اعتبارنامه‌ها را تضعیف می‌نماید. در این راستا به‌موجب بند ح ماده ۷۷^{۷۷} مقررات UCP-600، «اگر اعتبار شامل شرطی باشد، بدون اینکه سند قابل‌ارائه‌ای برای تطبیق با این شرط درخواست شده باشد، بانک‌ها فرض می‌کنند که چنین شرطی در اعتبار درج نشده و این شرط را نادیده می‌گیرند.» این بند، بدون تغییر اساسی دربردارنده مفاد بند پ ماده ۷۸^{۷۸} مقررات UCP-500 است. برای نمونه، شرط مربوط به نوع یا علامت‌گذاری بسته‌بندی کالا درمقابل شرط ارائه سندی دال بر نوع یا علامت‌گذاری بسته‌بندی^{۷۹} و یا شرط تدارک ضمانت‌نامه حُسن انجام کار به‌جای سند اثبات‌کننده آن^{۸۰} از جمله شروطی هستند که موردتوجه قرار نمی‌گیرند.^{۸۱}

فلسفه وضع این مقرره به پرونده انگلیسی *Banque de l'Indochine et de Suez SA v JH Rayner (Mincing Lane) Ltd*^{۸۲} برمی‌گردد. در این پرونده که تابع مقررات UCP نسخه ۱۹۷۴ بود، بندی از اعتبار مقرر می‌کرد که حمل باید به‌وسیله یک کشتی عضو کنفرانس کشتیرانی بین‌المللی^{۸۳} انجام گیرد، بدون اینکه سند مربوط به این شرط را مشخص نماید. ذی‌نفع ادعا داشت که باتوجه‌به غیراسنادی بودن شرط موردنظر، بانک موظف بوده بدون نیاز به سندی که نشان‌دهنده حمل کالا به‌نحو مقرر در اعتبار است، پرداخت را انجام دهد. قاضی در رد ادعای ذی‌نفع رأی داد که بانک حق مطالبه هر سند معقولی مبنی بر تحقق شرط مذکور را داشته است و دادگاه تجدیدنظر نیز آن را تأیید نمود. این رویکرد که به اصل آزادی قراردادی برمی‌گردد، به‌شدت مورداعتراض قرار گرفت، چراکه متضمن اعطای درجه‌ای از اختیار به بانک به‌منظور تصمیم‌گیری درمورد نوع سند موردنیاز جهت ایفای شرط غیراسنادی بوده و موجب عدم قطعیت و بی‌عدالتی نسبت به طرفین اعتبار می‌گردید.^{۸۴} در حقیقت بند پ ماده ۱۳ مقررات UCP-500 مبنی بر نادیده گرفتن شروط غیراسنادی، با هدف

77. UCP 600, art. 14 (h).

78. UCP 500, art. 13 (c).

79. ICC Banking Commission Collected Opinions 2009-2011, R 743.

80. Collected Docdex Decisions 2009-2012, Decision No. 318.

81. Ebenezer Adodo, "Non-Documentary Requirements in Letters of Credit Transactions: What Is the Bank's Obligation Today?," *Journal of Business Law* 2 (2008): 103.

82. 1983, Q.B. 711.

83. International Shipping Conference

84. Adodo, "Non-Documentary Requirements in Letters of Credit Transactions: What Is the Bank's Obligation Today?," op.cit. 104.

از بین بردن همین تردید و بی‌عدالتی و ایجاد رویه‌ای یکنواخت وضع گردید. بند پ ماده ۱۳ مقررات UCP-500 و بند ح ماده ۱۴ مقررات UCP-600 مسئولیت قید اسناد موردنیاز و ریسک درج شروط غیراسنادی را به‌عهد متقاضی و بانک گشاینده قرار داده و از بانک تعیین‌کننده و بانک تأییدکننده درمقابل بانک گشاینده و از بانک گشاینده در برابر متقاضی حمایت می‌نماید. درهرحال، چنانچه اعتبارنامه در پرونده فوق تابع مقررات UCP-500 یا UCP-600 بود، قطعاً نتیجه متفاوت می‌شد.^{۸۵}

در زمان اعمال بند پ ماده ۱۳ مقررات UCP-500، مفهوم شرط غیراسنادی در نظریه شماره ۸۶۳ کمیسیون بانکداری اتاق بازرگانی بین‌المللی در سال ۱۹۹۴ تشریح گردیده بود. این گزارش توضیح می‌داد که هدف این مقرر از بین بردن رویه کاملاً نادرست درج شروط غیراسنادی در اعتبارنامه‌ها بوده است و چنانچه شرطی در اعتبار بتواند به یک سند مقرر در آن اعتبارنامه مرتبط گردد، نباید غیراسنادی تلقی شود.^{۸۷} این نظریه مقرر می‌کرد که بانک‌ها تنها در صورتی می‌توانند شروط غیراسنادی را نادیده بگیرند که هیچ ارتباط ضمنی بین شرط غیراسنادی و اسناد مقرر در اعتبار وجود نداشته باشد و نتیجه این بود که طبق مقررات UCP-500، بانک‌ها می‌توانستند در مواردی ارائه را بر مبنای شروط غیراسنادی رد نمایند.^{۸۸} با تغییر مقررات، نظریه شماره ۳ کمیسیون بانکداری مانند دیگر نظریات ذیل مقررات سابق درحال حاضر قابل اعمال نیست، به‌ویژه آنکه معیار مذکور در آن نیز هنگام تدوین UCP-600 وارد این مقررات نگردیده است. در واقع، استدلال مطرح‌شده این بود که معیار لزوم ارتباط که در نظریه کمیسیون بانکداری آمده، مبهم و فاقد قطعیت بوده^{۸۹} و لازم است بند ح ماده ۱۴ با تفسیری دقیق‌تر هر شرطی را که مبتنی بر سندی در شروط اعتبار نباشد، تعیین نماید. طبق مقررات کنونی، بانک‌ها تمام شروط غیراسنادی را نادیده می‌گیرند، حتی اگر بتوان ارتباطی بین شرط غیراسنادی و یکی از اسناد مقرر در اعتبار برقرار نمود. برای نمونه، اگر اعتبار

85. Ellinger and Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*, op.cit. 238.

86. ICC Banking Commission Position Paper No. 3 on UCP 500.

87. Collected Docdex Decisions 1997-2003, Decision No. 205.

۸۸. نظریه شماره ۳ با ذکر مثالی موضع خود را تبیین می‌کرد: چنانچه شرطی در اعتبار مقرر نماید که مبدأ کالا باید کشور آلمان باشد و هیچ گواهی مبدایی برای آن درخواست نشده باشد، اشاره به «مبدأ آلمان» یک شرط غیراسنادی تلقی می‌گردد که باید نادیده گرفته شود؛ اما در صورتی که همان اعتبارنامه مستلزم یک گواهی مبدأ باشد، آنگاه شرط مزبور دیگر یک شرط غیراسنادی نیست، چراکه مبدأ آلمان باید در گواهی مذکور درج گردد.

89. Contrast ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001, R 212 (Ref. 58) and R 411 (Ref. 81).

دربردارنده شرط حمل از طریق خطوط منظم کشتیرانی^{۹۰} و نیز مستلزم ارائه یک بارنامه باشد، اما تصریح نکند که حمل از طریق مذکور باید در بارنامه درج گردد، طبق UCP-600 چنین شرطی غیراسنادی محسوب و نادیده گرفته می‌شود، حال آنکه بر اساس UCP-500 و نظریه شماره ۳ ارتباط این شرط با بارنامه کاملاً قابل تأمل بود؛ بنابراین، هنگامی که متقاضی تمایل دارد شروط غیراسنادی را در شرایط اعتبار بگنجانند، می‌تواند از طریق تصریح به لزوم ارائه سندی که آن شرط را محقق می‌سازد، از بروز مناقشات جلوگیری نماید. برای نمونه، چنانچه اعتبارنامه ذکر کند که کالا باید بر روی یک کشتی باری خشک^{۹۱} حمل شود، لازم است در اعتبارنامه و قرارداد بیع تصریح کند که یک گواهی کشتی مبنی بر حمل کالا به وسیله کشتی باری خشک به بانک ارائه گردد. چنین شرط صریحی به طور قاطع یک شرط غیراسنادی را به شرطی اسنادی بدل می‌سازد.^{۹۲}

با این حال، همچنان در مورد قابلیت اعمال بند پ ماده ۱۳ سابق و بند ح ماده ۱۴ مقررات فعلی جهت نادیده گرفتن شروط غیراسنادی بحث وجود دارد. استدلال مخالف، این است که چنانچه اعتبار یک شرط غیراسنادی را مقرر نماید، باید بر مبنای اصل آزادی قراردادی به آن ترتیب اثر داده شود؛ زیرا شرط صریح اعتبار بر مقرره UCP که مستلزم نادیده گرفتن چنین شرطی می‌باشد و صرفاً به موجب درج در اعتبار اعمال می‌گردد، اولویت دارد. مبنای این مسئله به کارکرد مقررات UCP به عنوان یک قرارداد با فرم استاندارد برمی‌گردد که طرفین می‌توانند آن را با اعمال هرگونه تغییرات در اعتبارنامه‌ها درج نمایند.^{۹۳} لذا از آنجا که مفاد مقررات UCP قابلیت جرح و تعدیل دارند، ممنوعیت مطلق شروط غیراسنادی ممکن است در رفع مشکلات کارساز نباشد. در واقع، باید دید که آیا قید یک شرط غیراسنادی در اعتبار، نشان‌دهنده قصد طرفین بر استثناء نمودن بند ح ماده ۱۴ مقررات UCP-600 است یا خیر؟ قاعده کلی این است که در تعارض میان یک شرط استاندارد و یک شرط قراردادی، شرط قراردادی باید به عنوان مظهر قصد مشترک طرفین در معامله خاص خود ارجحیت داده شود. ایراد نظر اخیر این است که در صورت پذیرش آن، اساساً دلیل وضع مواد نامبرده در UCP

90. Shipment by Conference Line Vessel

91. Dry Cargo Vessel

92. Yen Low, "UCP 600: The New Rules on Documentary Compliance," op.cit. 2002.

93. UCP 500, art 1 & UCP 600, art 1.

94. Debattista, "The New UCP 600: Changes to the Tender of Seller's Shipping Documents under Letters of Credit," op.cit. 332,333.

به‌طور کلی از میان رفته و اعمال این مقررات هرگز موضوعیت پیدا نمی‌کند.^{۹۵} البته، به‌نظر می‌رسد استدلال مذکور حداقل در مورد آن دسته از شروط غیراسنادی که جهت کارکرد اعتبار اسنادی اهمیت دارند، قابل‌پذیرش است. لذا، جهت حل مسئله گفته شده که میزان اهمیت شرط غیراسنادی موردنظر در عملکرد مطلوب اعتبار می‌تواند معیار مناسبی باشد. هرچه الزام غیراسنادی مهم‌تر باشد، دادگاه باید با قاطعیت بیشتری اظهار دارد که بند ح ماده ۱۴ صریحاً اصلاح یا استثناء گردیده است؛ بنابراین حداقل آن دسته از شروط غیراسنادی که نقش اساسی در عملیات اعتبار دارند، به‌موجب مقرره UCP نادیده گرفته نخواهند شد. پس اگر یک شرط غیراسنادی در عملیات اعتباری مؤثر شناخته شود، بانک می‌تواند مدارک اسنادی ناظر بر ایفای آن را مطالبه نماید. البته، توصیه می‌شود که این موارد در قالب یکی از اسناد مقرر در اعتبارنامه درج گردند، چراکه هرگونه سند اضافی بر مبنای بند چ ماده ۱۴ نادیده گرفته خواهد شد.^{۹۶}

نتیجه

به‌طور کلی در عملیات اعتبار اسنادی، شکل‌گرایی^{۹۷} اهمیت بسیار زیادی دارد و این امر به کارکرد اساسی این نهاد به‌عنوان روشی سریع، مطمئن و ارزان جهت پرداخت بازمی‌گردد. پس از اینکه اسناد برای وصول وجه اعتبار ارائه گردیدند، بانک دریافت‌کننده باید به مطابقت اسناد ارائه‌شده با شروط مندرج در اعتبار بپردازد. این بررسی تابع ضوابط و الزامات خاصی است که باید به‌نحو دقیق و معقول توسط بررسی‌کنندگان رعایت گردند. درخصوص قواعد حاکم بر بررسی اسناد نکات و نتایج زیر شایان توجه‌اند:

۱. اعمال دقت و مراقبت معقول قاعده‌ای کلی است که بانک‌ها در امر بررسی اسناد همواره متعهد به رعایت آن هستند و حذف این عبارت از مقررات UCP-600 خللی به لزوم آن وارد نمی‌نماید. مفهوم و مصداق مراقبت معقول باید در هر مورد بر اساس اوضاع و احوال خاص اعتبار تفسیر شود و به‌طور کلی می‌توان گفت عملکرد یک بانکدار معقول و متعارف در آن شرایط معیار مناسبی محسوب می‌گردد. باید یادآوری کنیم که

۹۵. در واقع اتخاذ چنین رویکردی در مقام تفسیر به دور باطل خواهد انجامید؛ به این نحو که بند ح ماده ۱۴ تنها در صورت درج شرط غیراسنادی قابلیت اعمال می‌یابد، درحالی‌که متقابلاً وجود شرط غیراسنادی به‌خودی‌خود اعمال این مقرره را استثناء می‌کند.

96. Ellinger and Neo, *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*, op.cit. 239.

97. Formalism

- تعهد بانک در این رابطه از نوع تعهد به نتیجه است و صرف به کارگیری مراقبت معقول سبب استحقاق بانک برای بازپرداخت وجه اعتبار نخواهد شد؛
۲. بانک‌های بررسی‌کننده باید اسناد را تنها بر مبنای مندرجات ظاهری آنها مورد بررسی قرار دهند و ملزم یا مجاز نیستند که از وضعیت ظاهری اسناد فراتر رفته و واقعیات رابطه پایه را به معامله اعتباری تسری دهند. در نتیجه، هنگامی که اسناد ارائه شده بر حسب ظاهر با شروط اعتبار مطابقت داشته باشد، بانک حق ندارد با استناد به موضوعاتی ورای ظاهر اسناد، ارائه را رد نماید و بالعکس چنانچه اسناد ظاهراً با مفاد اعتبار مغایر باشند، با توسل به اموری خارج از اسناد مقرر، وجه اعتبار را بپردازد؛
۳. بررسی اسناد باید ظرف مدت حداکثر پنج روز بانکی از تاریخ ارائه انجام گیرد. علی‌رغم حذف عبارت مدت معقول از مقررات UCP-600، بانک بررسی‌کننده حق استفاده از کل مدت پنج روز را در مورد تمامی اعتبارنامه‌ها ندارد، بلکه مدت مجاز برای بررسی اسناد در این بازه زمانی، حسب مورد بر اساس خصوصیات اعتبار مربوطه به‌ویژه حجم اسناد ارائه‌شده تعیین می‌گردد؛
۴. بانک بررسی‌کننده باید هماهنگی و سازگاری میان اسناد ارائه‌شده را مورد توجه قرار دهد و با مشاهده تناقض میان مفاد آنها، از پرداخت وجه اعتبار خودداری نماید. لکن سازگاری میان اسناد مقرر به معنای همخوانی واژه به واژه و مشابهت لفظی مندرجات اسناد نیست، بلکه نباید تعارض مثبت و مغایرت قابل اعتنایی در اطلاعات آنها موجود باشد؛
۵. هرگونه سند اضافی که در شروط اعتبارنامه مقرر نشده باشد، در صورت ارائه به بانک نادیده گرفته شده و بازگردانده می‌شود. پس سند اضافی فاقد هرگونه اثر بوده و در تشخیص مطابقت یا مغایرت ارائه مورد توجه قرار نمی‌گیرد؛ مگر اینکه سند مزبور تکمیل‌کننده اسناد مقرر در اعتبار بوده و یا به‌وضوح بر وقوع تقلب نسبت به معامله پایه اعتبار دلالت کند. اگر اسناد مقرر در اعتبارنامه مشتمل بر اطلاعاتی اضافی نسبت به آنچه در اعتبارنامه خواسته شده، باشند، وجود این اطلاعات فی‌نفسه موجب مغایرت نیست، مگر اینکه با سایر مندرجات آن سند، شروط اعتبارنامه و یا مندرجات سایر اسناد تناقضی ایجاد نماید؛
۶. نظر به اینکه عملکرد اعتبارات اسنادی صرفاً مبتنی بر اسناد است، هرگونه شرط غیراسنادی در اعتبارنامه که مستلزم ارائه سند مشخصی نباشد، نادیده گرفته می‌شود.

در رابطه با تمییز شروط اسنادی و غیراسنادی، رویکرد سابق کمیسیون بانکداری ICC که ارتباط بین شرط موردنظر با اسناد مقرر را ملاک قرار داده بود، در چهارچوب مقررات UCP-600 قابلیت اجرایی ندارد. لذا همه شروطی که سند قابل‌ارائه آنها صریحاً در اعتبار درخواست نشده باشد، غیراسنادی تلقی می‌گردند و این استدلال که باید به الزامات غیراسنادی به‌عنوان مظهر اراده طرفین ترتیب اثر داده شود، پذیرفته نیست. با وجود این، بررسی معقول اسناد اقتضاء دارد در مواردی که شرط غیراسنادی مندرج در اعتبار در کارکرد آن اعتبارنامه اهمیت اساسی داشته باشد، بانک بررسی‌کننده مدرکی دال بر تحقق آن شرط را مطالبه نماید.

فهرست منابع

- Adodo, Ebenezer. *Letters of Credit: The Law and Practice of Compliance*. New York: Oxford University Press, 2014.
- Adodo, Ebenezer. "Non-Documentary Requirements in Letters of Credit Transactions: What Is the Bank's Obligation Today?." *Journal of Business Law* 2 (2008): 103-122.
- Alavi, Hamed. "Documentary Letters of Credit, Principle of Strict Compliance and Risk of Documentary Discrepancy." *Korea University Law Review* 19(3) (2016): 3-21.
- Bank Melli Iran v Barclays Bank (Dominion, Colonial & Overseas) [1951] 2 Lloyd's Rep. 367.
- Bank of America National Trust & Savings Ass'n v Liberty National Bank & Trust Co of Oklahoma, 116 F. Supp. 233 (W.D. Ok. 1953).
- Banque de l'Indochine et de Suez SA v JH Rayner (Mincing Lane) Ltd [1983] Q.B. 711.
- Basse & Selve v Bank of Australasia (1904) 90 LT 618.
- Bridge, Michael G, ed. *Benjamin's Sale of Goods*. 9th Edition. London: Sweet & Maxwell, 2014.
- Commercial Banking Co of Sydney Ltd v Jalsard Pty Ltd [1973] A.C. 279.
- Debattista, Charles. "The New UCP 600: Changes to the Tender of Seller's Shipping Documents under Letters of Credit." *Journal of Business Law* 4 (Jun 2007): 329-354.
- Del Busto, Charles, ed. *UCP 500 & 400 Compared*. Paris: ICC Publication No. 511, 1993.
- Ellinger, Peter. "Expert Evidence in Banking Law." *J.I.B.L.R* 11 (2008).
- Ellinger, Peter, "The Uniform Customs and Practice for Documentary Credits (UCP): Their Development and Current Revisions." *Lloyd's Maritime and Commercial Law Quarterly* 152 (2007).
- Ellinger, Peter, and Dora Neo. *The Law and Practice of Documentary Letters of Credit*. London: Hart Publishing, 2010.
- Equitable Trust Co of New York v Dawson Partners Ltd [1927] 2 Lloyd's Rep. 49.
- HwaidiHP, Mohd. "The Story of the English Strict Compliance Principle in Letters of Credit and its Consistency with the UCP." *Journal of International Banking Law and Regulation* 29(2) (2014): 71-81.
- Indian Overseas Bank v United Coconut Oil Mills Inc [1992] 3 S.L.R. (R) 12.
- International Chamber of Commerce. *Collected Docdex Decisions 1997-2003*. Paris: ICC Publication No. 665, 2004.
- International Chamber of Commerce. *Collected Docdex Decisions 2009-2012*. Paris: ICC Publication No. 739, 2012.
- International Chamber of Commerce. *ICC Banking Commission Collected Opinions 1984-1986*. Paris: ICC Publication No. 434, 1987.
- International Chamber of Commerce. *ICC Banking Commission Collected Opinions 1995-2001*. Paris: ICC Publication No. 632, 2002.
- International Chamber of Commerce. *ICC Banking Commission Collected Opinions 2005-2008*. Paris: ICC Publication No. 697, 2009.
- International Chamber of Commerce. *ICC Banking Commission Collected Opinions 2009-2011*. Paris: ICC Publication No. 732, 2012.

International Chamber of Commerce. *International Standard Banking Practice for the Examination of Documents under UCP 600*, 2013 Edition. Paris: ICC Publication No. 745, 2013.

International Chamber of Commerce. *Uniform Customs and Practice for Documentary Credits, 1974 Revision*. Paris: ICC Publication No. 290, 1974.

International Chamber of Commerce. *Uniform Customs and Practice for Documentary Credits, 1993 Revision*. Paris: ICC Publication No. 500, 1993.

International Chamber of Commerce. *Uniform Customs and Practice for Documentary Credits, 2007 Revision*. Paris: ICC Publication No. 600, 2007.

Isaacs, Michael, and Michael Barnett. "International Trade Finance: Letters of Credit, UCP 600 and Examination of Documents." *Journal of International Banking Law and Regulation* 22(12) (2007): 660-664.

Southland Rubber Co Ltd v Bank of China [1997] HKLRD 1300.

Voest-Alpine Trading USA Corp. v Bank of China, 288 F. 3d 262 (5th Cir. 2002).

Ward, Alan, and Robert Wight. "The Liability of Banks in Documentary Credit Transactions under English Law." *Journal of International Banking Law* 13(12) (1998): 387-393.

Yen Low, Hang. "UCP 600: The New Rules on Documentary Compliance." *International Journal of Law & Management* 52(3) (2010): 193-210.

